

M. SADIK ASLANKARA

UYKUSU
SAKIZ

♥
CAN

ÖYKÜ

M. Sadık Aslankara
UYKUSU
SAKIZ

Can Yayınları: 1149
Türk Edebiyatı: 307

© M.Sadık Aslankara, 2001
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti. 2001

1. basım: 2001
2. basım: Kasım 2008

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Filiz Arslan
Düzeltili: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0082-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

M. Sadık Aslankara
UYKUSU
SAKIZ

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

M. SADIK ASLANKARA'NIN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

SIĞINAK / *roman*
CİCOZ / *öykü*

M. Sadık Aslankara 1948'de Denizli'de doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. İlk yazısı Nisan 1965'te *Cumhuriyet*, ilk öyküsü Mayıs 1965'te *Pamukkale* gazetesinde yayınlandı. Tiyatroya adımını 1968'de Ankara'da Halk Oyuncuları Sahnesi'nde attı. Ankara Birliği Sahnesi'nin kurucuları arasında yer aldı. Denizli Tiyatrosu'nu, onun bir uzantısı olan De Tiyatrosu'nu kurdu. 1976'dan başlayarak TRT için pek çok yapıma imza attı. 1989'da *Kevser*'di adlı oyununu, 1993'te *Bin Yüz Bir Giz*, 1996'da *Selgeus'ta Buse*, 2003'te *Sığınak* adlı romanlarını, 2001'de *Uykusu Sakız* adlı öykü kitabını, 2004'te *Kevser*'di, *Ev-Ses ve Hayal Ustası* adlı oyunlarını içeren *Toplu Oyunlar I*'i yayınladı. Aslankara, haftalık yazılarını *Cumhuriyet Kitap*'ta, tiyatro yazılarını *Tiyatro Tiyatro*'da yazmayı sürdürüyor ve TRT İstanbul Radyosu'nun kimi programları için kitap tanıtma köşeleri hazırlıyor.

İÇİNDEKİLER

I

ÇAĞLA AŞKLAR

Anneler Gizler	15
Çocuklar Diller	23
Sesler Gölgeleer	34
Söğütler Süsler	44
Yazlar Gözler	55

II

KABARAN ACILAR

Babalar Aralar	71
Tiyatrolar Aynalar	78
Beklenenler Yüzler	90
Özlenenler Düşler	103

III

AYKIRI SULAR

Uçurtmalar Ağlar	119
Sinemalar Yollar	132
Menekşeler Perdeler	141
Gidenler Öyküler	156

“Bu oldukça garip bir tutum. Övünerek söylemiyorum bunları, övünülecek bir şey değil. Yazma gücünüz varsa bunu engellememelisiniz. Yazmak, yayımlamak gerekir. Ama ben kendimi hep engelledim.”

Memet Fuat

*Anneme
ve
Birsen'e,
hep aşkla,
yaşasak da yaşamamak da...*

I
Çağla Aşklar

ANNELER GİZLER

Biz buraya dışarıdan gelmişiz, İzmir'den.

Hayvanat bahçesindeyiz, kopuk kopuk görüntüler, anımsıyorum...

Elim, avcunda. Üzerimizde iri yapraklı ağaçlar, yerlerde insana sultanmış duygusu veren serin gölgeler. Sonra zürafa. Başka? Fille aslan.

Yoruluyorum, yorulup acıkıyorum, yorulup uyuyorum, uyanıyorum... muşum. Annemin anlattıklarıyla birleştiriyorum bunları.

Onun yüzü yok. Başımı çevirdikçe, güneş akıyor gözlerime. Her seferinde böyle. Dudakları görünüyor bu şavkımın bir kıyısında. Kıvrılmış, gülümsüyor.

Açılmış torba ağzım. Uzanan parmakları, bir şeyler yiyorum, sevinç içinde.

Aynı gün değildir, bir başka gün olmalı. Gece. Yaz mı? Esintisi, çıplak kollarımın dikenlerinde. Dönme dolaptayız, nefesimi tutuyorum. Kucağına almış, sıkıca basmış göğsüne. Her yükselişte başımı gömmek istiyorum. Yüzü yine yok.

Dolmuştan inip dolmuşa biniyoruz. Kızılay'ı öğrenmişim ya, her semtin sonuna bir "ay" ekliyordum. Ulusay, Bahçeliay, Cebeciay, Çankayay...

Başım omzunda, derin uykuda dönüyoruz eve.

Her gün mü çıkıyorduk böyle? Sanki öyle... Ama bir mevsime, belki daha da kısa bir süreye sığıştırıldığı belli bunların. Belki bir iki güne, kimbilir birkaç saatte...

Annemden dinliyorum. Dört beş yaşımın belleği oyunlar oynuyor sürekli. Olmadık birini olmayacak bir yere yapıştırıveriyorum. Annem gülüyor, bulmacadaki yanlışları düzelten biri, canımı sıkıyor.

Yakıştırmaysa yakıştırma.

Babam olmadığını biliyorum onun. Beni döveni nasıl unuturum, babam o.

Belleğimi karıştıran asıl annem. Bir görüntüyü ötekine ulayacakken tam, ne söylüyorsa, olanaksızlaştırıyor kurguyu, yıkılıyor saraylarım...

Ben o adamı seviyorum, babamı değil!

Bakıyorum dayım, amcam; olmadı babamın arkadaşı, ortağı; yeniden değişiyor, bakkalımız, kapıcımız, yine de öğrenemiyorum kimdi o?

Annem şunca yıl nasıl başardı onu benden kaçırmayı? Yalnız onu mu, kendisini de kaçırdı benden. Şimdiki aklımla söylüyorum bunu. İlkokuldan sonra yatılılık... Öğretmen okulları, ardından sınavlar, burslar, yurtdışı, dönüşte üniversite, tezler, kürsü...

Onca yılın uzaklığından sonra nasıl sorarım?

Hoş soruyorum, ama kaçması daha kolay. Unutkanlık işte, yaşlanmışmış...

Bir gizi kendisiyle götürecektir. Aklımı da.

Oysa yaşlandıkça insan, daha çok kurguluyor yaşadıklarını.

Ev içinde de anımsıyorum onu. Oyunlar oynuyoruz masa altlarında, sandalyede, kanepede, divanda... Yokluyorum belleğimi, oyuna dalmışken ben, arada kayboluyor muydu diye... Gençken düşünmezdim bu-

nu. Şimdi, ince ince lehimliyorum bütün görüntüleri... Lehimlemek kolay, annem kabullenmeden nasıl nokta koyabilirim peki buna?

Cin gibi kadın... Tutturuyor ille, yaşlılar evine yerleştirin beni. Onca direnmem sonuç vermiyor. Gelinini biktirmamalıymış, zaten çok çalışıyormuşum. Arada bir çıkar gelirmiş yine. Sonra ben, bizler de ziyaretine gidemiştik sık sık. Biliyorum, kaybolmak amacı, gözden silinmek. Ortalıktayken, kaçırır verir ağzından, belli mi olur...

Görüntüleri topluyorum bir bir. Gizlendiklerini görebilsem keşke benden. Sakladıkları bir şeyleri ya da... Öyle masumlar, öyle ortadalar ki... Nasıl bir yaş o öyle, bakıyorum var, sonra yok...

Kaçamak da olsa göz göze gelmeler, el ele tutmalar arıyorum... Sanki var da bir çalım. Bir fotoğrafın karesine sığışmışız; önde ben, arkada onlar. O, babammış... mı?

Fotoğraf hareket ediyor. Kanepede miyiz, divanda mı?.. Annemin kucağındayım, annem de onun kucağında sanki... Elini kavşırılmış göğsümden, onunki de. Hep birlikte öne geriye sallanıyoruz.

"Dönme dolaptayız," diyor o. "Bak, yükseliyoruz... Hoop alçalıyoruz..."

Annemin memeleri arasında, gidip geldikçe oluşuna, yumuşacık yassılıklarına çarpıyor başım. Burnundan boşalan nefesi yüzümü dağlıyor. Buhar hızlanıyor, kesiklenerek. Eğlenceli bir oyun. Hızlanmamız gideerek artıyor. Sıcaklık, yalınlanıyor sanki bedenlerimizde. Annemlerin kolları nemlenmiş gibi. Sıkılıyorum. Nefessiz kalıyorum, boğulacağım.

"Dur," diyor o, "bak, dönme dolap devrilecek şimdi!"

Devriliyoruz.

